

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Överklagandenämnden för studiestöd – Szwecja) – MCM/Centrala studiestödsnämnden

(Sprawa C-638/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Artykuł 45 TFUE – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Rozporządzenie (UE) nr 492/2011 – Artykuł 7 ust. 2 – Wsparcie finansowe na kształcenie w ramach szkolnictwa wyższego w innym państwie członkowskim – Warunek zamieszkania – Alternatywny warunek integracji społecznej dla studentów niebędących rezydentami – Sytuacja studenta będącego obywatelem państwa przyznającego wsparcie i zamieszkującego od urodzenia w państwie odbywania studiów]

(2023/C 24/04)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Överklagandenämnden för studiestöd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: MCM

Strona pozwana: Centrala studiestödsnämnden

Sentencja

Artykuł 45 TFUE oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii

należy interpretować w ten sposób, że:

przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego uzależniającemu przyznanie dziecku osoby, która opuściła przyjmujące państwo członkowskie, w którym świadczyła pracę, aby powrócić do pierwszego państwa członkowskiego, którego jest obywatelem, i w nim zamieszkać, wsparcia finansowego na cele kształcenia w ramach szkolnictwa wyższego w przyjmującym państwie członkowskim od warunku wykazania przez to dziecko więzi z państwem członkowskim pochodzenia, w sytuacji gdy z jednej strony dziecko od urodzenia zamieszkuje w przyjmującym państwie członkowskim, a z drugiej strony państwo członkowskie pochodzenia nakłada na innych obywateli, którzy nie spełniają warunku miejsca zamieszkania i którzy ubiegają się o takie wsparcie finansowe na studia w innym państwie członkowskim, wymóg istnienia więzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 listopada 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag – Niderlandy) – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-69/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Artykuły 4, 7 i 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania – Poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego – Ochrona w przypadku usunięcia z terytorium państwa, wydalenia lub ekstradycji – Prawo pobytu z przyczyn medycznych – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Dyrektywa 2008/115/WE – Obywatel państwa trzeciego cierpiący na ciężką chorobę – Leczenie mające na celu uśmierzenie bólu – Leczenie niedostępne w państwie pochodzenia – Warunki, w których wydalenie musi zostać wstrzymane]

(2023/C 24/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

1) Artykuł 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 1 i 4 oraz art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi on na przeszkodzie wydaniu decyzji nakazującej powrót lub podjęciu środka w postaci wydalenia wobec obywatela państwa trzeciego nielegalnie przebywającego na terytorium państwa członkowskiego i cierpiącego na poważną chorobę, gdy istnieją poważne i potwierdzone podstawy, by uznać, że zainteresowany w państwie trzecim, do którego zostałby wydany, byłby w razie powrotu narażony na rzeczywiste ryzyko znacznego, nieodwracalnego i szybkiego nasilenia się bólu ze względu na zakaz stosowania w tym państwie jedyne skutecznego leczenia przeciwbólowego. Państwo członkowskie nie może przewidzieć ścisłego terminu, podczas którego takie nasilenie powinno ewentualnie wystąpić, aby mogło to stanąć na przeszkodzie tej decyzji nakazującej powrót lub środkowi w postaci wydalenia.

2) Artykuł 5 i art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2008/115 w związku z art. 1 i 4 oraz art. 19 ust. 2 karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie temu, by skutki środka w postaci wydalenia w ścisłym znaczeniu dla stanu zdrowia obywatela państwa trzeciego były brane pod uwagę przez właściwy organ krajowy jedynie w celu zbadania, czy obywatel ten jest zdolny do odbycia podróży.

3) Dyrektywę 2008/115 w związku z art. 7, a także z art. 1 i 4 karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

— nie nakłada ona na państwo członkowskie, na którego terytorium obywatel państwa trzeciego przebywa nielegalnie, obowiązku wydania mu dokumentu pobytowego, gdy wobec niego nie można wydać decyzji nakazującej powrót ani podjąć środka w postaci wydalenia z tego powodu, że istnieją poważne i sprawdzone podstawy, aby uznać, iż byłby on narażony w państwie docelowym na rzeczywiste ryzyko szybkiego, znacznego i nieodwracalnego nasilenia się bólu powodowanego ciężką chorobą, na którą cierpi;

— właściwy organ krajowy, badając, czy prawo do poszanowania życia prywatnego tego obywatela stoi na przeszkodzie temu, by wydać wobec niego decyzję nakazującą powrót lub podjąć środek w postaci wydalenia, powinien wziąć pod uwagę stan zdrowia wspomnianego obywatela oraz opiekę, którą otrzymuje on na tym terytorium ze względu na tę chorobę, wraz ze wszystkimi pozostałymi istotnymi czynnikami;

— wydanie takiej decyzji lub podjęcie takiego środka nie narusza tego prawa na tej tylko podstawie, że w razie powrotu do państwa docelowego obywatel ten byłby narażony na ryzyko pogorszenia się jego stanu zdrowia, jeżeli ryzyko takie nie osiąga progu dotkliwości wymaganego na mocy art. 4 karty.

(¹) Dz.U. C 163 z 3.5.2021.